

Kỷ Niệm Với AH Bửu Hiệp

AH Nguyễn Quang Bê

AH Bửu Hiệp chụp chung với các AHCC vùng Hoa Thịnh Đốn DC

Ái Hữu Bửu Hiệp đã ra đi về nơi vĩnh cửu ngày 11 tháng 11 năm 2020, trong một ngày mưa gió lạnh lẽo tại Sacramento, hưởng đại thọ 95 tuổi. Đám tang chỉ được tổ chức trong phạm vi gia đình. Rất tiếc lúc đó tôi đang nằm trong bệnh viện nên không tham dự được, chỉ có vợ và con tôi đại diện cho gia đình đến chia buồn cùng gia đình anh Bửu Hiệp. Trước đó vài tuần tôi có điện thoại liên lạc với anh nhưng không thấy anh trả lời. Trước khi anh mất, anh có dặn Huân là con trai lớn của anh nếu anh có mất thì liên lạc cho tôi và anh Dục biết.

Đối với anh Bửu Hiệp, tôi có rất nhiều kỷ niệm. Đáng lẽ tôi phải viết bài này sớm hơn, nhưng vì lý do sức khỏe đến nay tôi mới viết được, xin cáo lỗi cùng quý AH. AH Bửu Hiệp là người thầy khi còn ở Việt Nam và cũng là người bạn thân sau khi qua Mỹ. Anh là người làm việc rất nguyên tắc, tận tụy với công việc và luôn bảo vệ nhân viên khi cần thiết. Tôi nhớ khi ra trường Công Chánh 1967, Khóa 6 chúng tôi gồm có Đạt, Trực, Út và tôi được tuyển vào làm cho Tòa Đô Chánh Saigon, lúc đó anh Bửu Hiệp làm Chánh sở Công Chánh. Sau đó một năm anh được thăng chức phụ tá chuyên môn Đô Trưởng, phụ trách các sở Kiều Lộ, Thiết Kế, Vệ Sinh, Y Tế, Cứu Hỏa, Trồng Tỉa Đô Thành Saigon. Tôi phụ trách phòng Kiều Lộ Sài Gòn, còn Út phụ trách phòng Kiều Lộ Chợ Lớn, sở Công Chánh, còn Trực phụ trách phòng Công Tác, Đạt phụ trách phòng Biện Thiết, sở Thiết Kế. Lúc đó tình trạng đường xá, cống rãnh tại Sài Gòn bị hư hại trầm trọng. Lý do vì thiếu kinh

phí và các xe trọng tải nặng của quân đội Mỹ lưu thông quá nhiều. Nhờ tài ngoại giao của anh Hiệp với cố vấn Mỹ, đến cuối năm 67 Mỹ đồng ý cung cấp viện trợ để tái thiết lại đường xá Sài Gòn. Số lượng viện trợ gồm 25 xe truck, một số xe ban, xe xúc, xe jeep, tất cả là xe mới và một nhà máy sản xuất hot mix nằm tại xa lộ Biên Hòa gần nhà máy xi măng Hà Tiên. Thủ tướng Nguyễn Văn Lộc và một số quan chức Việt, Mỹ vào dự lễ khánh thành và phát động phong trào tái thiết hệ thống đường xá Sài Gòn. Không may sau đó vài tháng lại xảy ra vụ Tết Mậu Thân, một phần các xe tải và cơ giới nặng vừa được viện trợ lại nằm trong khu Chợ Lớn gần trường đua Phú Thọ, nơi đang xảy ra những cuộc đụng độ lớn giữa Quốc Gia và Việt Cộng. Do đó tôi, anh Bửu Hiệp, cố vấn Mỹ phải điều động một số anh em tài xế phải cố gắng len lỏi vào khu Chợ Lớn để đem xe về khu Saigon, một chuyến đi đầy nguy hiểm. Sau trận Mậu Thân, chúng tôi phải làm việc ngày đêm với một số hãng thầu của Mỹ như RMK, Lyon Associates để xúc tiến công việc tái thiết lại Đô Thành.

Phụ trách Kiều Lộ Sài Gòn là việc không dễ dàng. Đường xá có ổ gà, ổ nhựa trước nhà các quan lớn, đường xá bị ngập lụt v.v..., là bị khiếu nại, biểu tình do các Cha tổ chức, phải ra Hội Đồng Đô Thành trình bày. Nhiều lúc chán nản, tôi xin anh Hiệp cho tôi chuyển công tác, nhưng anh an ủi và khuyến khích tôi cố gắng vượt qua. Có thể nói Kiều Lộ Sài Gòn là nơi đã rèn luyện tôi vượt qua những thử thách trong cuộc đời làm việc lúc đó và sau này tại Mỹ.

Năm 1978 sau khi vượt biển và tạm trú tại tị nạn Songkla ([Thái Lan](#)), anh Hiệp có gởi cho tôi 50 dollars, thật là một món quà quý giá vào lúc đó. Chính Anh và anh Tý đã vận động nhà thờ bảo trợ cho gia đình tôi định cư tại Sacramento. Sau khi định cư tại Sacramento được ba tháng, tôi bắt đầu đi tìm việc, anh Hiệp đã hướng dẫn tôi nộp đơn những cơ quan đang cần người, chỉ tôi những tiệm bán sách kỹ thuật cũ để ôn lại bài vở trước khi đi phỏng vấn. Tôi đã đi phỏng vấn nhiều nơi nhưng rất khó cạnh tranh với người địa phương, hơn nữa số người

ở County hay City dự định tuyển dụng chỉ là một hai người. May mắn cho tôi lúc đó tôi có quen với một kỹ sư Mỹ đang làm việc tại Department of Water Resources và ông đã hết lòng hướng dẫn và giúp đỡ tôi trong việc đi phỏng vấn và tìm việc. Đến tháng Hai năm 79, anh Hiệp cho tôi biết là Caltrans đang tuyển kỹ sư và anh khuyến khích tôi nên nộp đơn. Lúc đó thi vào Caltrans gồm có hai phần, phần thi viết (đối với kỹ sư có bằng nước ngoài) và phỏng vấn, nếu đậu phần thi viết sẽ được vào phỏng vấn. Tôi vẫn còn nhớ trước khi vào phỏng vấn, anh Hiệp đã tặng tôi một bộ đồ vest để mặc khi đi phỏng vấn. Những tình cảm đó tôi không bao giờ quên được.

Anh và tôi thường đi thăm các anh em Công Chánh sau khi tôi đi làm việc. Tôi nhớ lần đầu chúng tôi đi xuống vùng Bay Area thăm AH Tạ Huyền, Nguyễn Đức Súly, Trần Sĩ Huân, anh Diệp, anh Tất, anh Hùng v.v... Sau đó chúng tôi, anh Hiệp và vợ chồng Trục có đi Washington DC ở tại nhà anh Dư Thích, đến thăm AH Bửu Đôn, AH Bảnh, AH Các và một số AH khác. Chúng tôi cũng đi xuống vùng Orange County thăm một số anh em Tòa Đô Chánh như anh Điền, Hiền, Ân, Giàu v.v... Tình cảm của anh em AH lúc đó thật là gắn bó, một phần vì lúc đó anh em còn ở tuổi trung niên nên dịp đi lại thăm nhau tương đối dễ dàng. Phần lớn quý anh em đó đã ra người thiên cổ vì đó là luật của tạo hóa, tiếc thay những tài năng của đất nước.

AH Bửu Đôn và AH Bửu Hiệp

Khi anh về hưu tại Caltrans, anh có mời tôi tham dự, anh rất được anh em cùng sở quý

mến và kính trọng. Ngay cả một hai năm sau khi về hưu, anh vẫn được các đồng nghiệp cũ mời tham gia những cuộc hội họp của sở. Ngày tôi về hưu anh có đến tham dự và anh lên bục kể lại cuộc đời làm việc của tôi khi còn ở Việt Nam và được các đồng sự Mỹ rất cảm kích. Thỉnh thoảng tôi, anh Dục và anh đi ăn ở nhà hàng Mỹ B & J tại Sacramento, mục đích chánh là gọi lại những kỷ niệm vui buồn trong cuộc đời làm việc ở Việt Nam cũng như ở Mỹ.

AH Bửu Hiệp, vợ chồng Trục, chị Bê và vợ chồng Dư Thích

Lúc chị Bửu Hiệp còn sống, vợ chồng tôi thường đến thăm anh chị. Chị là một người đàn bà rất hiền thực, rất ít khi ra khỏi nhà, chỉ lo cơm nước cho con cái và đọc kinh niệm Phật. Khi chị mất, mỗi ngày sau giờ làm việc, anh lúc nào cũng ra thăm mộ chị trước khi về nhà tự lo cơm nước cho mình.

Anh không vào ngủ trong phòng của mình, mà đặt một cái giường nhỏ ngay trước bàn thờ của chị, mỗi tối đọc kinh và ngủ ngay tại đó. Thật hiếm thấy một người đàn ông nào chung thủy với người phối ngẫu như vậy.

Sau này vì thấy anh có vẻ yếu nên con trai anh, Huân, dọn về ở chung với anh.

Để kết thúc bài viết này, tôi xin được bày tỏ lòng kính trọng của tôi đối với một người anh cả quý mến, cầu nguyện cho hương hồn anh tiêu diêu nơi miền Cực Lạc và được đoàn tụ với chị nơi cõi Niết Bàn.

AH Nguyễn Quang Bê

